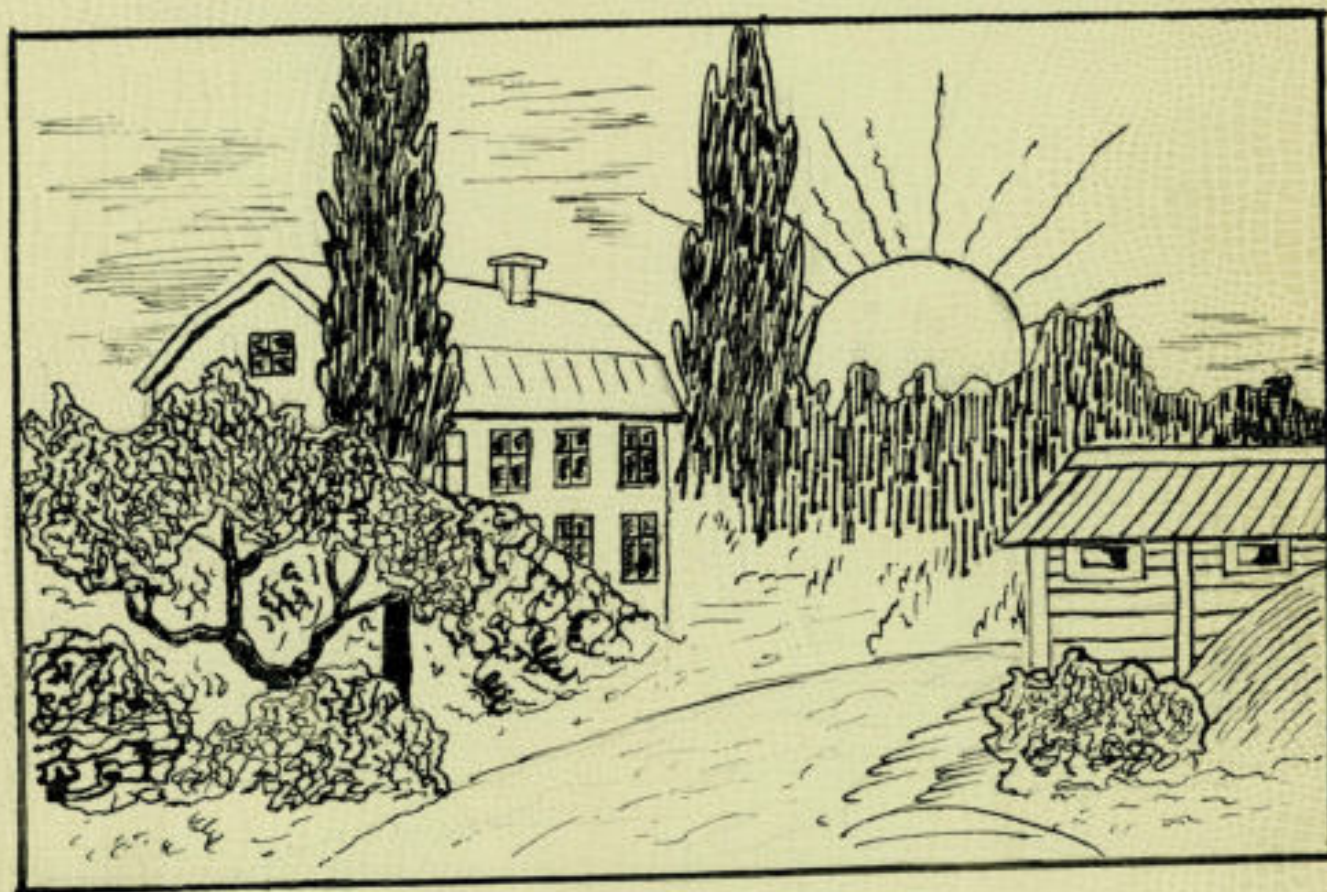

WISCONSIN BUREAU.

1922.

Värens

Värens kommer! Hör, nu brusa
alla värens glada bäckar!

Värens vindar sakta susa
genom skogar, lunder, häckar.

Lysna, och du skall få höra,
vad de viska i ditt öra.

Barn, de säga, barn, du lilla,
snart blir grönt i alla dalar;

tusen, tusen fåglar drilla

snart i skog bland björk och alar

Och ett brokigt blomsterställe

nyss ur vintersömn vi väckte.

Frojda dig i värens dagar

över allt, som Gud dig skänker,

över sol i blomsterhagar,

över bäck, som glittrar, stänker,

över fåglarna som drilla.

Tacka Gud för allt, du lilla.

Elsa Norberg

Vårnjubling.

Våren är den vackraste
tid under året. Ja, man
är aldrig så glad någon
gång som under den års-
tiden. Tänk, vad bäckens
sorg ljuder härligt!
Lången av fåglarna hörs
som ett glatt jubel, och
det är nog ett glatt sådant
också. Våren är blommornas
och äkrarnas knoppnings-
tid, men det är också männi-
skornas uppbyggelsestid. Det är
som om allt, det fula och
stygga skulle fly, och något
gott och härligt skulle spira
upp i våra hjärtan. Det är
ett glatt sinne, som svävar över
allt levande, när man ser hur
bäcken dansar fri och glad, den
är löst från sitt band, det
hårda järnbandet, som har hållit
den fast under vintern.
O, hur härligt är det ej att skåda
lövet och alla de blommor, som
redan spirat upp. Hur syndigt
och oroligt en människa än har
varit under vintern, så är det ändå
någonting, som liksom skrämmet
bort det onda sinne, det är
gudsanden som verkar på oss
denna tid. Ja, om våren kom
man riktigt se den gode Gudens
om man också vandrade fjärran

från honom

Se lärkan, hur hon lyfter sina vingar
och hör hennes vackra, klara, livliga
sång! Ja, alla njuta rikligt av
denna sköna, glädjebingade vår.

Se på den lilla mätta fjärilen,
hur han flyger hit och dit

"Ja, fjärilen på sina vingar
högt upp mot skyn sig vingar."

Alla, både unga och gamla, både
fattiga och rika, vilja, när vårens
härlighet kommer, vara ute och de

kycka sig där se världens skaparen.

Både fåglarnas sång, bäckens sus
och blommornas doft få vi njuta

av och skåda. Det är många som

säga, att när det är vår, så blir
man mer mottaglig för Guds

ord än när det är vinter. Och

kan man undra på det? Nej,

det kan man inte, ty då vi se

allt skapat, så ser man och värlig

som Gud, och man märker hur

god han är och då känna vi

hur gudsanden ^{verkar} oss. När vi nu se
allt detta härliga, så behöva vi väl

tacka Gud, för att han låter en
så härlig tid uppstå bara för

att fröja och göra oss gla-
da. Och när nu Gud gör

så mycket gott för oss,

må då även vi inte glöm-

ma bort att göra gott

åt våra medmänniskor.

Varför skulle vi ej göra nå-

got för dem, då Gud gör

så mycket för oss!

Pris vare Gud, som har
skapat jorden så härlig! Vä-

ren är vår uppbyggelse tid, och

Gud är vår uppmuntran bä-

de i vår, vinter och höst. Men

särskilt våren är en njutnings-

tid, skapad för oss.

Anna Fransson.

De anförbrodda pun-
den.

I liknelser bruka-
de Jesus nästan alltid tala
till sina lärjungar, och även
denna gång gjorde han så.
Sin liknelse börjar han så
här:

En konung skulle fara
långt bort i världen och
vara borta många år. In-
nan han for, kallade han
till sig sina tjänare och
övelämnade sina ägodelar
åt dem. Den förste gav han
fem pund, den andre två,
och den sista ett pund. På
reste han.

Den, som fick fem pund,
började handla med dem,
och snart hade han fem
pund till. Den som hade
fått två, gjorde också lika,
så att han snart fick fyra.
Men den som fick ett pund,
gick bort och grävde ned
det i jorden, så att ingen
skulle kunna stjåla bort
det han hade fått.

Efter en lång tid kom
konungen hem från sin re-
sa. Han kallade snart till
sig sina tjänare. Den som
hade fått fem pund, kom
först. Han lämnade nu sin
herre tio pund. Den som
fick två, lämnade honom
fyra. Men den som fick ett
pund, hade inte fördubb-
lat sitt något, därför lämna

de kan nu sin herre bara
ett pund.

Vi människor, som bo
här på jorden nu, skola också
förvalta det vi fått av Gud.
Om vi här fått litet eller
mycket gör ingenting, vi må-
ste förvalta det på rätt sätt
ändå. Den människa, som
är hogen i det lilla, den
kan bliva satt över vad som
mer är. Ty när man vär-
derar det som är ringa, hu-
ku mycket mer skall man
inte värdera det som är fö-
ru. Men den som inte är
hogen i det lilla, kan inte
bliva satt över mycket, ty då
slarvar han bort allskammars.
Den som så gör, kommer ej
att söna något som helst

förtroende under sitt liv.
Den människan vill inte
någon ha i sin tjänst.

Jesus säger så här till dem,
som äro hogna i det ringa:
Du gode och trogne tjäna-
re, när du var satt över det,
som ringa är, var du trogen,
jag skall sätta dig över
mycket. Gå in i din Herres
glädje!

Hedvig L.

Björken.

I en liten skogsbacke
växte en stor björk. Då ti-
den kom, att alla växter
läta sina frön falla till mark-

ken så lät också den stora björken sina frön falla. Somliga bläste bort, men ett litet frö föll ned strax bredvid sin moder.

Här låg det nu en tid, och slutligen hände fröet, att jorden blev så kall och hård. Till slut kom det något mycket och lade sig över marken. Det lilla fröet domnade bort. Det hände ingenting mer. Det var vinter.

En lång tid förflöt under vilken det lilla fröet låg idla. Men till slut vaknade det. Det var förunderligt så varmt det händes. Jorden var inte längre så kall och hård.

Inart började en liten tingest skjuta längre ned i jorden. Det var roten. Men vare

tidigt växte också någonting uppåt. Och inom en vecka sköt ett litet skott upp ur marken. Och vad såg det. Över allt gröna gräsmattor, vackra blommor, runt omkring vackra björkar, och på den blå himmeln strålade värsolen så varm och god och tog mot den lilla plantan.

Fröet, som nu växt upp till en björkplanta, blev allt större för var dag. Och sedan ett par vintar kommit och gått, så var det en vacker ungbjörk.

Och efter några årtionden var det en stor, fullväxt björk. Den björken finns ännu kvar, ifall du vill se den. Och hon kan nog också berättas sin historia för dig, om du endast vill höra.

=====

Lusa

Tillkomme ditt rike.

Alla människor vänta ju efter evighetens och härlighetens rike, men hur skola vi kunna få det hit på jorden? Hur skola vi komma så långt, vi syndiga människor, som inte alla kunna komma ifrån detta färfängliga liv, det som lockar oss, och det som är den ondets anslag.

Och vad göra vi för att få detta Guds rike hit på jorden? Tänk, hur härligt det skulle vara, om man riktigt kunde vara ett

verkligt Guds barn! Det himmelska Jerusalem kan inte komma hit ned, förrän vi avlagt vår syndiga börd.

O, Gud, du som är den gode hjälparen, hjälp även oss att slippa vara träl under syndens och avgrundens furste! Högre och allt högre vill jag swinga mig uppåt, så jag en vacker dag kan stå och se Gud mitt framför och ej rodna, när han ser på mig, så skulle var och en säga eller tänka. Hjälps oss du, vår Fader, så att vi blir fri från detta slände, du som kan hjälpa

och du som ser våra bekymmer
och ser vår sorg och ser, att vi
vilja hålla oss till dig. Men
vi äro ju människor, tänka
vi. Vi kunna väl inte vara
hos Gud nu, då vi skola
vara på jorden.

Det himmelska riket kan
inte komma i vår tid, ty
människorna äro allt för
ogudaktiga. Om vi kunde bli
goda och snälla människor,
o, hur roligt skulle det då ej
vara. Nu tänka vi oss, att
vi hålla allt, vad Gud ljudit
oss hålla. Vi hålla Gudorden,
vi hålla lagen och vi älska
Gud. I bönen "Fader vår",
bedja vi Gud om hjälp att
kunna förtrösta på honom

och älska honom. Men hur
skall det ske? Ja, Guds ord
måste rent och klart predikas
för oss. Men inte kunna vi
bli lyckliga om vi blott höra
ordet. Nej, vi skola äron tro
att det är sant, vad som sägs
om Gud. Tro vi, att det är
sant, så kunna vi helga Guds
namn på ett rätt sätt.

Nu kunna vi tänka oss,
att Guds rike snart skall
komma. O, vad vi äro glada
och vad vi skola bedja Gud
om förlåtelse för våra synder.
Tänk, att vi snart skola få gå
på det himmelska Jerusalem
sköna gator och att vi får höra
blott sång och musik. Där tora
i det eviga landet skall då

stämmas upp en enkel men en
ljurlig sång. Vi sjunga i glädje
vid tanken på att få leva
lyckligt och saligt ända till
evig tid. Där skall inte vara
någon jämmer, fuktan,
lockelse till det onda och
ingen klagan. Där skola vi
bekänna vår tro på vår
Herre och Fader, och vi skola
helga hans namn, lovsjunga
och prisa honom, som är vår
och allas frälsare och saliggörare.
Där skall vara evig glädje,
helig tro och goda kännesommar
om Gud. Jag vill även önska,
att jag och alla mina både
vänner och ovänner må få
se detta härliga, lyckliga och eviga
rike, som är den ende Gudsens bostad

och tillhåll.

Anna Isaksson.

Vallin och 1819: års psalmbok.

År 1810 tillsattes en kommitté
som skulle skaffa en ny psalmbok.
Ja, men varför dugde då inte den
gamla? skulle du kanske fråga.
Jo, se språket förändrades med
tiden, och folket förstod inte
psalmerna, därför måste man ha
en ny bok.

Bland de många, som voro med
i denna kommitté, var också
arbetistyr Johan Olov Vallin.

Tjotta år arbetade han med
psalmboken. Han har författat
130 psalmer och omskrivit 250.

Det var allt ett styvt arbete!

Även många andra sånger och

dikter han skrivit.

När kommittén höll på med psalmboken, länkete den kassera många av de gamla vackra psalmerna som det var någonting med. Men Vallin satte sig emot detta. "Man skall inte kasta bort det gamla, damma av det, så blir det som nytt igen," sade han. Och trots att han var yngst, så fick han sin vilja fram.

Vallin var mycket djuptänt och länkete mycket på döden och det himmelska hemmet. Det kan vi se av de psalmer, som han har skrivit. En berättelse berättar, att en gång när han for förbi Järves kyrka en lördagskväll och hörde kyrkklockorna, så tog han upp sin anteckningsbok och

diktade en mycket vacker sång:

"Helgemälsringning."

År 1819 var den nya psalmboken färdig och utgavs då. Den innehöll 509 psalmer. Och det är samma psalmbok, som vi nu haft i 100 år. Nu ha vi dock fått ett tillägg, och det är fråga om att vi ska få en ny psalmbok. Då kommer den att kallas 1920 eller 1921 års psalmbok.

Märta Strid

Nattwarden.

I

Nattwarden kan med sin sanning rymma hela världen av nåd och frälsar alla nådshungrige själar. Paulus säger: 'Det jag fått av frälsaren, det har jag också meddelat eder.' Det är nattwarden. Härav synes det, att Paulus fått uppenbarelse av Gud, på det att bedningarna skulle förstå, att nattwarden icke allena gälde judarna, utan att den gäller alla människor intill jordens ända. Jesus instiftade nattwarden, när han blev föräldgunder den fasansfulla natt, då han

befann sig till ingången av sitt djupa lidande.

Den natt, då en av den lilla kretsen gick bort för att förkettla silfverpenningar föräda och sälja sin egen mästar, då Jesus frivilligt lämnade sig med de orden:

'Denna är eder stund och mörkrets makt.'

Som vi veta, älskade Herren sina lärjungar framför allt annat. Han bad för dem och anbedade dem åt Fadern, som han visste att ensam kunde bevara dem från det onda. Och han sade till dem: 'Väken och bedjen, på det att I icke män falla i

festelse. Jesus firade påsk-
måltiden med sina lärjungar
sägande: Jag har högeligen
ärbundat att äta detta påska-
lamm med eder, förrän mitt
lidande begynner; ty jag säger
eder, att jag icke mer skall äta
detta påskalamm med eder,
förrän det varder fullbordat i
Guds rike."

Medan de äto tog Jesus ett
bröd, tackade Gud, bröt det och
gav det åt lärjungarna sägande:
"Tagen och äten, detta är min
lekamen, som för eder och för
många varder utgiven."

Gören det till min äminnelse.
Samma lunda tog han och kal-
ken, tackade Gud och gav åt
lärjungarna och sade:

"Tagen och dricken härav alla!"

Detta är det nya förbundet i mitt
blod, som för eder och för många
varder utgivet till syndernes för-
lätelse. Så ofta som I dricken
den, så gören detta till min äminnel-
se." Herrens nattvard är alltså
ett heligt, saligt gästabad, till vilken
Herren bjuder oss alla att komma,
alla, som vilja höra honom till.
Men för att kunna med vålsiguel-
se fira nattvarden, är först och
främst nödvändigt att genom en
ärlig bekännelse av synden öppna
sitt hjärta inför Herren, oarvid han
får blicka in i alla människors
hjärtas gömslen och orår, och att
med upriktligt sinne vilja hörsam-
ma hans vilja och bud.

Sina. A.

Nattvarden

II.

Alla människor, som levat
sitt liv på denna jord, hava haft
synd att strävas mot.

Många människor hava också ägnat
hela sitt liv att strida mot synden.
Men synden har också en överman,
vår Frälsare.

Gud skapade de första människorna,
och dessa som ej visste att de hade
en gynn fiende, föllo snart i hans
klor. Från denna tid ända
tills nu har människorna levat i
skid med denne fiende.

Under allt detta hava vi en hjälpare
och försvarare, som sett ned till oss.

Gud sände sin son till vår rädd-
ning.

Denne var räddare Jesus,
kom ej förande ned från himmelen

utan föddes av jungfru Maria.

Jesus tog sig sedan lärjungar, som
hjälpde honom predika bland folket
om Gud.

Jesus fick under sin levnad av
Gud veta, att han var den utlova-
de Messias.

Han visste därför också, när han
skulle lida och dö, samt vem som
skulle föräda honom.

En av de tolv sålde honom för het-
tis silfverpenningar.

Någon dag före sin död instifta-
de Jesus den heliga nattvarden
tillsammans med sina lärjungar,
av vilka två hade fått nyddrag
att gå in i staden och tillreda påska-
lammsmältiden.

Och när det blivit afton, satte
han sig till bords med de tolv,
och under det de äto, tog Jesus

ett biöd, välsignade och bröt det
och gav dem och sade:

"Tagen, detta är min lekamens som
trytes för eder, gören detta till
min äminnelse!"

Sammalunda tog han och kalken
och sade: "Denna kalk är det
nga förbundet i mitt blod, som
varder utgjutet för många; så ofta
I det gören, gören det till min ä-
minnelse!"

Detta förordnade Jesus och
gav det som ett påbud att
källas det i all framtid som en
äminnelse av hans död, dock en-
samt för loende, Guds ord säger:
"Den som ovärdigt äter detta
biöd och dricker denna kalk,
han försyndar sig på Herrens
lekamen och blod."

Per Höck.

Svenska väldets ut-
vidgning mellan tiden

1521 - 1718.

Sverige har inte allthd
varit så stort som det nu
är. Flera landskap i södra
Sverige ha hört Danmark
och Norge till. Men genom
krig på krig ha våra stora
kungar lagt mera land un-
der Sveriges värde och till
sist har vårt land blivit
så stort, som det nu är.

Under Gustav Vasas
söners tid hade vi flera
krig och under den tiden
fick Sverige Estland, Livland
och Kurland.

Under Gustav II Adolfs tid
ha vi först freden i Knäred år
1613. I den freden fingo vi

ingenting. Då var det svenske lit i slaget vid Lyfren, hade
karne som förlorade. Men så Kristinas förmyndare ett krig
kom freden i Stolbova 1617. Då med Danmark. Freden slöts
fingo svenskarne Ingerman i Brömsebro 1645, varvid
land och Kexholms län av svenskarne fingo Jämtland,
Rysland. Nu räddde alltså Härjedalen, Gotland och Öland
Sverige om hela Finland och Halland fingo de på 30 år.
skildes från Rysland genom Bornholm och Grondhjems län
sjön Ladoga. fick Danmark tillbaka 1660.

År 1621 fick Gustav II Adolf Då trettioåriga kriget
krig med Polen. Kriget på slutade slöts freden i West-
gick i åtta år. Men då villefalen år 1648. Då fick Sverige
polackarne ha stillstånd och en del av Pommern, Bremen,
det slöts i Altmärk 1629. Då Verden, och äarna Rygen, Use-
fingo svenskarne de polska flo dom och Fellin.
derns hamnar, och fingo ta Under drottning Kristinas
nytt tull av de fartyg, som tid ha vi intet krig, men
gingo där. när Karl X Gustav blivit kung,

Sedan Gustav Adolf följade han krig med Polen

1656. Här stod ett slag vid
Varschawa, som kallas treda
gars slaget. Medan Karl X var
i Polen, förklarade Danmark
krig. Då måste han fara
hem, och innan danskarna
visste ordet av, hade han tä-
gat över Bälten och stod på
Själland med sin krigshär.
Danskarna måste sluta fred.
Den slöts i Roskilde 1658.
Då erhöll Sverige Skåne, Ble-
king, Bohuslän, samt Hal-
land för alltid. Denna fred
är den bästa som Sverige
slutit.

me. man genom segern vid
Lund år 1676 tog Karl tillbaka
det.

Genom Karl XII:s krig
med Danmark, Ryssland,
och Polen erhöles ingen-
ting vid frederna. Sverige
förlorade istället sina be-
sittningar. Då han kom
från Turkiet hade Sverige
ej mer något land på and-
ra sidan Östersjön. Sedan
har Sverige aldrig tagit till-
baka dem, men dess grän-
ser ha dock förblivit sådana
de nu äro.

Lisa F.

Under Karl XII:s tid hade
vi åter ett krig med Dan-
mark. Danskarna togo Skå-

Karl XI.

När Karl X Gustav dog,
efterlämnade han sonen Karl.
Denna var född 1656. Men han
var då endast 4 år gammal.
Därför kunde han inte styra
regeringen, utan det blev för-
myndarskap, tills han blev
myndig. Denna regering bestod
av de fem höga riksämbets-
männen. År 1672 förklarades han
myndig. När Danmark nu såg, att
Sveriges kung var en osjäl-
förförande, tänkte de taga tillbaka,
vad de under hans faders tid
förlorat, och år 1676 förklarade de
krig. Karl XI började nu rusta sin
kriqshär. Men det visade sig vara
svårt, ty han saknade medel där-
till. År 1676 sammankallade svenska

och danska härarna vid Lund, där
det utkämpades ett blodigt slag,
där svenskarna efter stora an-
strängningar lyckades segra. Karl XI
bestod varje år fyra ärsdagar av
slaget vid Lund med hön.
Karl XI såg nu att förmyndarna
hade försurnat regeringen och
slösat bort pengarna. Han bestod
att sammankalla en riksdag,
och denna dömdes rådsberarna
att betala ^{igen} för de slösade bort.
På en riksdag år 1680 bestod
ständerna att alla de stora gods,
som adeln fått, skulle tagas till-
baka av kronan, och sedan be-
stods att även de mindre godren
skulle tagas tillbaka. Denna in-
dragning kallas reduktionen.

På en riksdag år 1682 gjorde han
sig enväldig. Karl var gift med
Ulrika Eleonora från Danmark.
Hon var en av Sveriges ädlaste
drottningar.

Karl II arbetade mycket på att
få kyrkan i ordning. Hans med-
hjälpare i detta arbete var Hakon
Spegel och Jäspur Swedberg. Under
denna tid utkom ny psalmbok
och katekes. De sista åren, Karl levde
var han hungersint och tyst. Detta
berodde på att hans gemål tidigt
hade dött, och landet hade hem-
sökt av hungersnöd. Folket gav
konungen skulden härfor. År 1697
ängick han i den eviga vilan.
Han efterlämnade då en son,
Karl XII.

Marta C.

Elsa.

Ute var det vär.
Blommorna doftade, och
det var så skönt, så
skönt. Vårsoolen, som
kittlade in i alla fönster,
säg bara ljus och glädje
överallt och ingen sorg.

Nu kittlade den in i
lilla Elsas hem. Och vad
säg den därinne. Jo, en-
dast sorg och nöd. På
en trasig bädd låg en li-
ten flicka. Hon såg så
trött och sjuk ut. Vårso-
len tyckte synd om henne,
och ville därför glädja hen-
ne lite. Han lät sina strå-
lar tika "ta fatt" på hen-
nes bleka kind, och i
hennes gula lockar. Hon
öppnade matt ögonen och

log emot solen. Modern,
en fattig ärka, kom fram
till bädden och frågade: "Är
du vakna, lilla Elsa, kän-
ner du dig bättre nu, se-
dan du fått sova?" "Ack
nej, mor, jag tror, att jag
snart får gå hem till
Jesus." Det stack till som
ett nålstyggn i den arma
moderns hjärta. Dock ville
hon inte visa hur bedrö-
vad hon var.

Några dagar gingo
och lilla Elsa blev allt sju-
kare. Modern hyste sig lång-
re något hopp om hennes
tillfrisknande. Lilla Elsa
talade ofta om att hon
skulle få gå hem till Je-
sus. Och om hon även gär-
na ville bo kvar ännu en
tid här på jorden, så

längtade hon visst efter
den stund, då Jesus skulle
komma och hämta henne.

Följande dag tittade
vårsolen åter in i stugan.
Där fann hon Elsas mor
sitta på sängkanten och
snyfta. "Ack, grät inte mor,
jag får ju gå hem till
Gud, snart kommer du
efter," säger lilla Elsa
matt. "Ja, visst kära barn,
men det blir så tomt, när
inte du är hos mig."

Elsa andas tungt, och
bröstet häver sig. Modern
håller Elsas hand i sin,
och skakas av snyftningar.
Elsa skakar till men öpp-
nar ännu en gång ögonen.
"O, Jesus Jesus," viskar hon,
och med en stilla suck
gick hennes själ från dö-

den till livet.

Ute på kyrkogården fick hon sin grav bland andra gravar, och värso-
len sken så varm och mild på hennes grav,
där modern lagt en krans
av värblommar.

==== Lisa S.

Gustav II Adolf i Tyskland.

Vid midsommartiden
1630 ankrade svenska
flottan vid Pommern.
Gustav II ^{Adolf} tänkte då taga
flodlingerna, ty dessa voro
lämpliga att skaffa krigs-
förnödenheter på. Den första
flod han tog, var Oder; nu
gällde det andra floder,
och så blev hans strider
en kamp om flodlingerna.

Av invånarna i Pommern
mottogs Gustav Adolf mycket vän-
ligt. De förundrade sig över
honom för att han var så
stättig och majestätisk och
på samma gång mild och
vänlig, och de kallade honom
guldkonungen från Norden.
Tyskarna avundades honom
och den ordning, han kunde
ha i sin här.

I Pommern stod en avdel-
ning av den kejserliga hä-
ren, men Gustav Adolf
drev den snart på flykten
och bemäktigade sig landet.
Vid samma tid blev
Vallenstein avsatt, ty han
hade farit fram allt för
barbariskt; han hade
plundrat lika mycket i
vänners land som i

finländers.

Nu blev den gamle Tilly fält-
herre över alla katolska hä-
rar, och han hade aldrig
blivit besegrad. Nu förde han
sina skaror in i Tackern. Dess
furste hette Johan Georg, han
kallades vanligen 'Ol-lyoran'.
Denne bönföll nu Gustav Adolf
om hjälp. De slogo nu sina
hårar tillsammans och ryckte fram
mot Tilly. Vid Breitenfeld nära
Leipzig hade han lägrat sig på
en höjd, och svenskarna stodo nedan-
för.

Denna dag skulle två olika slags
krigskonst mötas. Tilly hade ställt
upp sina män i stora fyrkanter, och
de hade sätungar böror, att stöd
måste användast. Svenskarne ha-
de lättare vapen.

Striden begynte och blev mycket hård, men
då kvällen kom, voro svenskarne
hvar på slagfältet. Så voro de kejserliga
för första gången grundligt besegrade.

Den strid vid Lützen år 1632 blev
Tilly rädd till döds. Wallenstein
tog då hans plats. Så skulle denne och
Gustav II Adolf mötas. Detta skedde
också på hösten samma år.

Det var, då de drabbade sam-
man vid Lützen den 6 november.
En tät dimma hindrade truppernas
rörelse, och man kunde ej skilja vän
eller fiende. Konungen kom in
bland fienderna och blev skjuten.
'Konungen är fallen!' ropades
bland svenskarne. Fallen var ock-
så Sverges största kung.

Konrad B.

Vad skogen säger.

Har du gått genom skogen en skön sommarkväll? Ja, visst har jag det. Har du då kommit ihåg att lyssna till vad skogen har att säga? Men kanske du är så högiltig, så att du inte en gång vill lyssna till skogens musik, då borde du skämmas. Men jag kan inte tänka så ont om dig. Du har nog lyssnat till vad skogen sagt. Kom ihåg lille bror, som gick vilse i skogen och träden som vyssjade honom till dess han somnade, och när han vaknade, var han hos mor, som han så länge letat ^{honom}. Låt oss gå ut i skogen nu och tala litet om skogen och dess djur.

Ler du där borta ett litet ekorre, borta i den stora eken! Säg du ett litet djur föll ut ur det. Det var en liten ekorrunge, som tänkte ut och springa, men han var för liten och föll ur boet. Låt oss gå dit och hjälpa upp honom igen!

Nu gå vi vidare. Nej, se där är en vacker plats, låt oss sätta oss där och lyssna till skogens musik. Kan du höra, vad den säger! Jag tror den tackar oss för att vi hjälpte den lilla ekorren upp i boet. Sjå här den ha göra med att vyssja djur, och därför tycker den, att det är ledsamt, om

något litet djur far illa.
Ser du onyran, så brätt-
om hon har det! Hon hit-
ter på med att draga hem
barr till sin stack. Det är
skogen som hjälper henne
genom att släppa ned

barren lätt intill hennes
stack. Men titta på ska-
tan däruppe mitt emellan
alla kvistarna! Vad tror
du hon gör? Jo, hon bygg-
er sitt bo där uppe. Även
detta finna sig huden i.

Ty nu får skogen någon
att prata med, ty skatan
är ju känd för sin prat-
sjuka.

Men nu gå vi hem, ty det
börjar bli mörkt, och alla
djur gå till vila, och sko-
gen tystnar. Vi få gå dit
en annan gång i stället och

tala om skogens djur och
prakt.

Vill du gå ut i sko-
gen i dag också? Ja, visst
vill jag det, det var så
trevligt där förra gången.
Ja, då gå vi.

Flör du så vackert sko-
gen susar! Vet du vad den
säger? Jag tror den bieder
sin morgonbön. Sitta, så
stilla och andaktsfull den
står! Men nu börjar den
berätta sagor. Den berättar
om hur den ställt där i
årtusenden, hur den sett
människor komma och gå,
ibland stora stygga pojkar,
som icke ha haft hjärta
för de små djuren, utan
plundrat deras bon, och
gjort dem mycket ont.
Den kan också berätta

om prinsar och prinsessa.
Ja, nästan om allting har
han något att säga.

Men nu börjar det att
kida till middagen, och där-

för måste vi gå hem.

Men du, som går ge-
nom skogen, kom ihåg
att lyssna till skogens
susning.

Elis Elg.

Mitt hem

Mitt hem ligger i Torneby
uppe på en liten backe ett
stycke från landsvägen. Det
består av två byggningar. De
är rödbruna till färgen. Med
ena byggningen är ladugår-
den och stallet hopbyggda.

I stallet står Brunte och
Brunta. Jag brukar ibland
gå på dem. I ladugården står
kossorna. Deras namn är
Kranca, Rosenhulla, Lissan,
Låva, Vega, Rosa, Pärla, Pry-
da, Fröjda, Freja och lilla Ma-

ry. En kyrka har vi också, den he-
ter Munka. Inte långt från la-
dugården är svinhuset. Där är
grisarna, fåren och en liten
kalv. Det är lustigt att se på
de små små lammen, hur de
bräka, när de tappat bort sina
mammor.

I bland går jag ner och ger
dem bröd, då hoppra alla om-
kring mig, även de små lam-
men vill ha bröd. På sommaren
går de vara i skogen och söka sig
föda själva. Men på försommaren

äro de hemma.

Jag brukar ibland följa dem ut på bete. Då de ha varit ute hela dagen, går jag efter dem.

Fast de ibland äro långt borta höra de, när jag ropar på dem.

Omkring gården är ett stäkel. I trädgården stå äppelträd och kärstträd och buskar. Där planteras blommor och köksväxter. På gården stå björkar och sönmar. Ell stycke från boningshuset står vedboden. Moll hem innehåller 11 boningsrum.

I köket stå möbler. Där brukar mamma mata oss och laggar våra kläder.

I sängkammaren ligga pappa, mamma och jag. Klina, vår kärstflicka, har en kammare ensam, och pojkar en.

I bland hjälper jag mamma, ibland leker jag med någon

av mina kamrater eller också med den lilla Puffe. Alla de som har ett hem att gå till, få vara tacksamma mot Gud.

Det är många, som inget hem ha. Så fattigt det än är, är det för alla en här plats, ja den häraste på jorden.

Klina B.